

Černá a bílá - tentokrát černá

Podruhé s odstupem času i prostoru, tentokrát pod bájnou Akropolí, sídlem antických božstev, kde je teď, v mém

druhém nejméně oblíbeném, depresivním měsíci únoru, krásných, ba pohádkových 20 st.C.

Bylo to před měsícem. Nový rok 2002 už byl pár dní starý, když mi přišla *esemeska*, na které stálo, že už máme v turistáku po rozvodu. To, co dlouhé měsíce zrálo a všechny, jak na té, tak na oné straně už muselo maximálně otravovat, se stalo. Myslím, že jsem něčemu takovému asistoval podruhé. Podruhé v pozadí, podruhé jsme něco rozbíjeli a věděli, že něco tvoříme.

Podruhé mě to připadalo jako jediné možné, podruhé mě to rozbíjení, ten rozvod, připadaly přirozené a proto mě to (taky podruhé) bavilo. Teď jsme vyrvali TOM (mohu-li se mezi ty kteří to spískali počítat) z rukou neodvratného konce z otrávení všech všemi. Bylo nutné opět provést radikální řez, složitou operaci s nejistým osudem pacienta, ale snad ano. Snad je mimo ohrožení života. A prý se mu daří dobře. Bez komplikací.

A tak se s odstupem pár týdnů může snad i poodhalit (připomenout) rouška - možná až moc osobní - toho, co dlouho bujelo a vyříznuto být muselo. Ale ať promluví radši jedna stará povídka z Krávovnvy - je 7 let stará, je ze srpna 1995:

Kuřeti šilencovi, tou dobou v Anglii

Beránkovic přijeli (na závěrečný oheň), svítí jim cosi z očí, pochopí to až později, když všem za dnešní pozvání děkují. Fáče nepřehoří, břicho hranic bafne, přilepi si k sobě kytaru a začne hrát Vlajku, pak Oheň kamarád. Vůbec ale nevnímá, o čem zpívá. Před očima mu běží živý film uplynulých tří neděl a už ani neví, že drží kytaru. (...)

První tejdén uplavál jako voda v Řece a on jel v pondělí do roboty. Byl z toho absolutně vedle a v pátek si to nadrženéj hasil zpátky na Krávovnvu. V jeho filmu se mu mihne Horusický rybník a klenba stromů na cestě do Lomnice. Už je zaplaťpánbu zpátky a nasává atmosféru. Něco se tu asi přihodilo, chodí tu kolem trochu jiní lidé. Tenkrát si řekl, že vidí blbosti a nevěnoval tomu pozornost. Až později prohlédl...

A zase se všechno rozjelo, tempo se každým dnem zvyšovalo až do šilena.

(...).

Rozjeli se totiž všichni... Skoro všichni... Kamarád vyrobil krabičku, do které když se zesepoda strčil kečupem řádně nalíčený prst a krabička se otevřela, vypadalo to, že prst je uřízlý. Vzal si jí a sehrál scénu. Šilenou. Panenka zezelenala, Strašilka s ním půl dne nemluvila a klepala se.

(...)

Tady se mu jeho film zastaví. Žádné titulky, žádná opona. Vráti se myšlenkama k ohni, slyší se, jak zpívá "...chladné noci bránu otevírá Oheň Kamarád." Nutí kytaru, aby se od něj odlepila. Kejnou na sebe s kamarádem, jakože by si mohli už sednout. Vítá Beránkovic, mluví a mluví, je mu lehko, kouká se na Měsíc, co už stojí na správném místě nad závorou.

Wimpy čte Kuřecí povídku o několika zimních dnech mezi Jihočechy. Párkrát se zadrhne a zcenzuruje jméno "Bery"na "pan Beránek."

Je ticho, povídka je dočtená. Pozoruje, že není jediný, komu tečou slzy z očí, mžikají i Beránkovic..." Tleská. Jako ostatní si zapálil svíčku od Ohně a vytvořili tak z nich kruh. Těch pár minut, co hořela, se mu zdály nekonečné a už už jí chtěl sfouknout, aby mu na dlouhé zimní večery, až bude vzpomínat, zbyla co největší.

*Po Večerce vytvořil s Beránkovic hlouček a prohodil ještě pár slov. Říkají, že to byla krásná povídka, stále se jim lesknou oči a on je pyšnej, ví totiž, že jí psal jeho brácha... Ve víně je pravda. Mnohdy až u dna. Hostinský Pavel mu ho prodal v Gasthausu se slovy "kolik dáš?" a teď, když je po slavnostním ohni, všem nalévá. Vzpomínají na Míšu. V dobrém. Snaží se říct to, co vidí i na očích ostatních. **Že se mu tábor prostě líbil a že za to všem děkuje.***

Všichni jsou ve stejném filmu jako on. Až na jednu výjimku a tak se s ním pohádá. Moc. Nechutně a ošklivě. Znovu si uvědomuje co zažil první týden a jaký tábor viděl, když se pak po týdnu vrátil z roboty. Všechno si poskládal dohromady a prohlédl. Najednou to do sebe zapadlo. Najednou viděl proč se to stalo. Vidí teď dovnitř, pod tvář a to, co tam našel ho doslova zmrazilo. Na dlouho...

Ano, 1995. Stejně problémy. Minimálně 7 let stejné. To je asi dost, ne? To by i vola zabilo. Můžu říct, že jsem od té doby byl často ve střehu - protože byl schopen obrátit bílou na černou, víno na ocet, ano na ne. Obávám se, že jsem mu to asi nikdy úplně neodpustil, navzdory "odpuštění všem našim viníkům". A jsem rád, že jsem zase byl po letech na té černé straně. Že jsem zase bořil ten už chatrný domeček z karet, aby vzniklo něco nového. Bílého. Vítejte v novém TOMu, přátelé. A pořádně se nadechněte... Konec černé.

Loupís
13.2. 2002
Athens